

PHẦN 7

Bạch Lan choàng tay qua vai Hải Bằng, cô hôn lên môi anh:

- Anh, phải thưa chuyện với ba mẹ đi chứ.
- Bụng em ngày mỗi to đây!

Hải Bằng:

- Được rồi! Anh sẽ thưa! Em đã đi khám lại chưa?
- Hả?
- Em đi khám lại chưa?

Bạch Lan chột dạ. Thật ra, nàng chỉ dọa để bắt Hải Bằng cưới cô. Cô có đi khám đâu mà biết.

Cô giả lã:

- Chưa! Nhưng một tí nữa em sẽ đi khám!
- Hay để anh đưa em đi!

Bạch Lan úp mặt vào vai anh, cô thấy sung sướng khi Hải Bằng quan tâm. Cô nói với giọng hạnh phúc:

- Em đi một mình được mà! Chỉ cần anh quan tâm là em đã vui rồi!

Hải Bằng vuốt nhẹ lưng cô:

- Em đã là của anh rồi, thì làm sao lại không lo.

Anh lấy tay xoa xoa vào bụng của cô:

- Nhóc, hãy mạnh khỏe nhé! Đừng có hành hạ mẹ nhé!

Bạch Lan thật sự xúc động. Cô chờ đợi lời nói yêu thương của Hải Bằng rất lâu. Giờ mới được nghe, nước mắt ứa ra. Hải Bằng lau những giọt nước mắt:

- Sao em lại khóc?

Cô ghen ngào:

- Em chờ câu nói này của anh rất lâu.

Hải Bằng xúc động trước câu nói chân tình của Bạch Lan. Bạch Lan mỉm cười với anh qua làn nước mắt. Hải Bằng cúi xuống hôn vào đôi môi thật mọng cô. Bạch Lan nhắm nghiền đôi mắt tận hưởng những nụ hôn của Hải Bằng.

Với Bạch Lan, nụ hôn anh dành cho Bạch Lan, anh không có cảm giác yêu thương mà anh chỉ có cảm giác trách nhiệm, nên nụ hôn chẳng nồng nàn. Bạch Lan cũng cảm nhận được nụ hôn của Hải Bằng. Anh hôn để chịu lòng cô, nhưng đối với cô thế là đủ. Tiễn Bạch Lan ra cửa, anh dặn dò:

- Em khám thai đi nhé!

Bạch Lan nũng nịu:

- Lo cho em hay cho con?

Hải Bằng nhăn nhó:

- Cả hai!

Ra khỏi nhà Hải Bằng. Bạch Lan bắt đầu lo lắng. Cô rờ bụng. Cô bắt đầu sợ, Hải Bằng mà biết cô nói dối thì không biết thái độ anh ta sẽ ra sao? Nhưng cả tuần nay, cô thấy cơ thể khang khác. Cô chấp tay trước ngực:

- Cầu trời cho con mang thai. Nó vừa là nỗi oan nghiệt nhưng cũng vừa là cứu tinh của con!

- Cô vào bệnh viện phụ sản. Bạch Lan hồi hộp chờ gọi tên:

- Nguyễn Thị Bạch Lan.

- Có mặt!

Bạch Lan bước vào phòng. Bác sĩ rất cần. Bà khám thật kỹ:

- Chúc mừng! Cô đã có cháu bé!

Vừa mừng, vừa lo sợ. Nhưng cô không thể mắt Hải Bằng. Bà bác sĩ cười:

- Chúc mừng cô đã làm mẹ!

Bạch Lan:

- Vâng! Tôi đã làm mẹ!

- Mong cô đến khám đúng theo hướng dẫn.

- Dạ! Vâng!

Bạch Lan cười thầm. Thế là mọi việc diễn ra tốt đẹp theo ý muốn của mình. Hải Bằng sẽ thuộc về ta.

Kim Anh nhấn chuông liên tục, mà chẳng thấy ai ra mở cửa: Kim Anh sốt ruột. Bỗng có tiếng gọi:

- Chị ơi! Chị là bạn cô Thủy Trúc à? - Vâng!

- Cô tên gì?

Kim Anh!

Người hàng xóm trao cho Kim Anh một bức thư và chiếc chìa khóa:

- Cô Thủy Trúc nhờ tôi trao thư này cho cô!

- Em cảm ơn!

Kim Anh bóc ngay thư ra xem. Cô bủn rủn:

- Thủy Trúc đã bỏ đi! Bảo cô phải trông nom ngôi nhà hộ!

Kim Anh mở cửa, tay cô run rẩy. Vào nhà, cô nhìn quanh đồ đạc vẫn y nguyên nhưng người đâu vắng. Cô cầm điện thoại bấm máy gọi Hải Bằng:

- Alô! Cho tôi được gặp Hải Bằng!

- Chị chờ tôi, tôi sẽ nói máy.

Vừa nghe tiếng Hải Bằng. Kim Anh đã hét to:

- Thủy Trúc bỏ đi rồi! Em đang ở nhà cô ấy!

Hải Bằng lắp bắp:

- Em chờ anh, anh sẽ tới ngay!

Kim Anh cũng gọi cả Hàn Dương.

Hải Bằng hấp'tấp rời khỏi công ty dù đang dự cuộc họp quan trọng. Anh chỉ kịp nhờ Mạnh Hùng:

- Anh chủ trì cuộc họp giùm tớ!

Và anh phóng đi như điên. Đến nơi anh chạy đi tìm mọi góc ngách. Ngôi nhà vẫn vắng lặng.

Hải Bằng ngồi phịch xuống đất, ôm lấy đầu. Kim Anh sốt ruột:

- Mình tính làm sao đây anh?

Hải Bằng ngẩng lên:

- Thủy Trúc còn có bạn bè nào nữa không?

Kim Anh lắc đầu:

- Cô ấy không có đến những đây đâu. Nó bảo nó đi rất xa, đừng tìm kiếm.

Hàn Dương mặt đầy mồ hôi, anh hỏi:

- Thủy Trúc bỏ đi à?

Kim Anh gật đầu. Cô trao thư cho Hải Bằng:

- Anh xem đi!

- Trời hồi! Anh đã làm khổ em rồi!

Thấy vẻ mặt đầy thất vọng của Hải Bằng, Hàn Dương an ủi:

- Cô ấy có nghị lực, mình tin cô ấy sẽ không sao đâu, với lại bên cạnh cô còn có bác Thanh Mai. Mọi người đều rầu rĩ, nhưng cũng chẳng biết tìm Thủy Trúc nơi đâu. Họ chỉ biết khẩn cầu "Thủy Trúc được bình an". Suốt mấy ngày liền.

Hải Bằng đều đến nhà Thủy Trúc. Anh ngồi hàng giờ, rồi lại thẫn thờ ra về.

Kim Anh lắc đầu:

- Anh đừng buồn nữa! Thủy Trúc đã ra đi, chúc anh hạnh phúc với Bạch Lan. Em nghĩ anh nên quên Thủy Trúc đi. Anh mà đau khổ thế này thì làm sao Thủy Trúc yên lòng.

Hải Bằng cười buồn:

- Anh đã bằng lòng cưới Bạch Lan. Hôn lễ sắp cử hành. Chỉ còn lại mấy ngày nay, anh muốn đến đây để tìm lại hình bóng người thương.

Hàn Dương nhắc nhở:

- Cậu đừng quên, cưới tức là đã ràng buộc với Bạch Lan. Bạch Lan sẽ là vợ của cậu. Cô ấy sẽ không chấp nhận cậu nằm bên cô ta mà hôn tận đâu đâu!

- Tớ biết, nhưng tớ không yêu Bạch Lan, cưới cô ấy chẳng qua vì trách nhiệm.

Kim Anh gất gỏng:

- Tớ cảnh cáo cậu, không được bỏ rơi Bạch Lan. Tớ không muốn cậu làm khổ nó. Bạch Lan cũng không có tội tình gì!

Hải Bằng lắc đầu:

- Anh biết! Bạch Lan sẽ khổ, nhưng anh còn biết làm cách nào đây. Hạnh phúc sẽ để vỡ.

Đồ vỡ hay không là do anh. Anh đừng làm hết người này đến người khác khổ!

Hải Bằng nhắm mắt:

- Đành phó mặt cho trời!

Dám cưới của Hải Bằng và Bạch Lan diễn ra thật long trọng. Tất cả mọi người đều đến chúc tụng Hai người tay trong tay. Kim Anh và Hàn Dương cũng nâng ly chúc mừng:

- Chúc cậu và Bạch Lan bách niên giai lão, trăm năm hạnh phúc!

Hải Bằng nâng ly uống cạn. Anh uống thật nhiều. Đến nỗi đứng không vững. Hàn Dương dìu lấy anh ta vào phòng. Bạch Lan nhú mày:

- Uống gì mà lảm thế! Say đến chẳng biết trời đất là gì?

Hàn Dương mỉm cười:

- Anh giao Hải Bằng cho Bạch Lan. Bọn anh về đây.

Tiệc tàn. Bạch Lan ngồi trước bàn trang điểm, cô mỉm cười:

- Thế là toại nguyện. Hải Bằng đã thuộc về mình.

- Cô thay đồ ngủ. Và định thay đồ cho Hải Bằng. Anh là của mình:

- Không cần, để yên cho anh ngủ! 1

Bạch Lan cần nhận:

- Chú rể gì mà say như chết!

- Hải Bằng lăn tròn vào trong. Anh ngủ say.

- Bạch Lan cũng mệt nhoài, nên cô ngã lưng xuống là ngủ say.

Nửa đêm, Hải Bằng tỉnh giấc. Anh quờ quạng trong đêm tối, bỗng chạm phải Bạch Lan. Anh giật mình. Anh nằm im trên giường, mà suy nghĩ. Anh lặng lẽ rời khỏi giường. Anh ngồi trên salon hút thuốc liên tục. Bạch Lan ngồi xuống cạnh và ôm choàng lấy Bằng nắm chặt tay. - Em lên giường nghỉ đi! Anh muốn được yên tĩnh!

Bạch Lan nũng nịu:

- Đêm nay là đêm tân hôn mà!

-Anh xin lỗi, nhưng anh mệt lắm. Em ngoan nào, lên giường ngủ đi!

Biết khó mà lay chuyển được Hải Bằng. Bạch Lan lên giường ngủ mà đầy ảm ức. Anh không quên Thủy Trúc sao. Thật là đáng ghét.

Mở mắt ra, Bạch Lan chẳng thấy Hải Bằng. Cô vội vã thay đồ xuống lầu, gặp chị Tú. Cô hỏi:

- Cậu Hải Bằng đâu chị?

- Thưa mợ! Cậu đã đến công ty.

- Đi bao giờ?

- Dạ thưa, từ sáng sớm!

Bạch Lan cau mày và nói:

- Chị đi làm đi!

Bạch Lan vừa trở về phòng vừa càu nhàu:

Mới cưới mà đã bỏ người ta đi mất.

Bạch Lan ngồi vào bàn trang điểm. Cô nhìn vào gương. Cô cũng trang điểm, và chọn bộ đồ thật đẹp. Cô muốn đến công ty tìm Hải Bằng.

Bà Thùy bảo chị Tú:

- Cô lên mời mợ Hai xuống dùng cơm.

- Dạ! Mẹ Hai xuống!

Bạch Lan lễ phép:

- Thưa mẹ!

- Con ngồi xuống dùng điểm tâm. Hải Bằng còn ngủ à?

- Dạ không, anh Bằng đến công ty.

- Thiệt là, cha nào con nấy. Tiệc vừa xong là biến đâu mất hết. Bây giờ con định đi đâu. Con đi làm à?

- Thưa! Con định đến công ty Hải Bằng. Còn con thì nghỉ vài hôm nữa mới đi?

- Ừ! Thì con muốn đi đâu tùy ý? Dùng điểm tâm!

- Dạ!

Bà Thùy cũng rất dễ dãi. Bà cũng không muốn giữ Bạch Lan ở nhà. Sợ cô ấy buồn. Bạch Lan rời khỏi nhà. Cô như chim sổ lồng. Cô đến thẳng công ty, nhưng chẳng thấy Hải Bằng. Cô loanh quanh chẳng biết đi đâu. Cô đành về nhà bà Bạch Cúc. Bà Bạch Cúc vừa thấy con gái đã đon đả:

- Hải Bằng không về với con à?

Bạch Lan ném mạnh xách tay:

- Hấn đi làm rồi!

Bà Bạch Cúc giận dữ.

- Mẹ điên mắng cho nó một trận!

Bạch Lan ôm bà:

- Thôi mà mẹ! Kệ hấn, ai muốn làm thì để họ làm!

Bạch Cúc dò hỏi:

- Bà Thùy có dễ không con?

Bạch Lan cười:

- Bà ấy rất hiền!

Bạch Cúc xoa đầu con gái:

- Có việc gì khó khăn thì nói mẹ! Mẹ sẽ giúp con!

Bạch Lan xoa bụng:

- Thằng nhóc nó quậy quá!

Bạch Cúc cười:

- Mới có ba tuần mà quậy nổi gì!

Bạch Lan cười khúc khích. Bà Bạch Cúc xoa bụng con:

- Con muốn dùng gì, bảo chị bếp làm.

Cô lắc đầu:

- Con thèm ngủ!

- Vậy thì ngủ đi!

Mãi đến bảy giờ tối, Bạch Lan mới về. Về đến, thì thấy Hải Bằng đã say khướt. Cô bực bộ thay áo quần vào lên giường nằm. Cô than thở:

- Có chồng mà phòng không lẻ bóng. Chán thật!

Nửa đêm tỉnh giấc, Bạch Lan ôm lấy Hải Bằng. Hải Bằng vẫn nằm im bất động: Cô gọi:

- Anh! Hải Bằng!

Giọng Hải Bằng lè nhè:

- Ngủ đi, anh mệt!

Và anh tiếp tục ngủ say. Bạch Lan chỉ còn biết thở dài thườn thượt.

Bạch Lan không chịu nổi sự lạnh lùng của Hải Bằng, nên cô thường xuyên về nhà bà Bạch Cúc Bà Bạch Cúc nhắc nhở:

- Con về đi, tối rồi!

Bạch Lan mím môi:

- Con chẳng về! Anh ta như cục nước đá vậy!

Bà Bạch Cúc dùng dùng nổi giận. Bà điện thoại gọi Hải Bằng. Hải Bằng giọng lè nhè:

- Mẹ gọi con!

- Anh đến rước vợ về!

- Mẹ bảo cô ấy về giúp con! Con mệt lắm!

Nói xong, anh buông máy xuống, bà Bạch Cúc buông máy:

- Cái thằng này, hư quá đời!

Bạch Lan cong cớn:

- Mẹ thấy chưa! Con chán về đó lắm rồi!

Nhật Thịnh và Khải Nguyên về đến đã nghe tiếng hét của bà Bạch Cúc. Nhật Thịnh thắc mắc:

- Mẹ hét ai, mà ghê thế!

Bà Bạch Cúc xô một tràng dài:

Hải Bằng, cưới Bạch Lan về mà phòng không chiếc bóng. Ngày nào cũng say xỉn.

Khải Nguyên lặng lẽ nhìn Bạch Lan. Cô vẫn đẹp như ngày nào. Nhất Thịnh cười to:

- Ôi! Việc vợ chồng để nó giải quyết với nhau, chữ hơi đầu mà mẹ lo!

- Sao lại không lo, cha mẹ nào mà lại không lo lắng cho con! Phải không Khải Nguyên?

- Dạ!

Bạch Lan muốn tránh mặt Khải Nguyên nên vội đứng lên:

- Con mệt, con muốn về phòng!

Bà Bạch Cúc cũng đứng lên:

- Mẹ cũng đi nghỉ! Con và Khải Nguyên tắm rửa bảo chị Lành dọn cơm.